

Justitsministeriet
Att. Kontorchef Joachim Kromann
Slotsholmsgade 10
DK-1216 København K

14. december 2010
Sag 09/01907-30

Rentelovens § 7, stk. 4. Adgangen for finansielle virksomheder til at fastsætte en højere morarente end rentelovens morarentesats.

Jeg retter henvendelse til Justitsministeriet, fordi jeg i forbindelse med behandling af en konkret sag er blevet opmærksom på, at tiden tilsyneladende er løbet fra undtagelsen i rentelovens § 7, stk. 4.

Ved rentelovens tilblivelse i 1977 besluttede man at undtage finansielle virksomheder fra reglen om, at rentelovens morarentesats ikke kan fraviges til skade for en forbruger. Baggrunden for beslutningen var, at de finansielle virksomheder havde oplyst, at det i en lang række tilfælde ikke ville være muligt at skaffe sikre oplysninger om, hvorvidt f.eks. en kassekredit hovedsageligt blev anvendt til erhvervsmæssige eller ikke-erhvervsmæssige formål. Man lagde samtidig vægt på, at der var et offentligt tilsyn med, om reglen blev misbrugt.

Vi har fået oplyst, at finansielle virksomheder gennem en lang årrække har brugt undtagelsen til at betinge sig morarenter, der er højere end rentelovens.

Med Folketingets vedtagelse af lov nr. 535 af 26. maj 2010 (gennemførelse af EU's forbrugerkreditdirektiv), der trådte i kraft den 1. november 2010, synes der ikke længere at være en begrundelse for at opretholde undtagelsen i rentelovens § 7, stk. 4, idet de erhvervsdrivende inden en aftales indgåelse vil være nødt til at gøre sig klart, hvorvidt der er tale om en forbrugeraftale.

Da man i 1985 overvejede, om undtagelsen i § 7, stk. 4 skulle ophæves, var begrundelsen for ikke at ophæve reglen, at det var tvivlsomt, om § 7, stk. 4, kunne undværes i relation til overtræk, og at det navnlig for så vidt angår kassekreditter var vanskeligt at sondre mellem overtræk og manglende afvikling. Også dette problem synes der at være gjort op med i de nye regler i kreditaftaleloven.

Samtidig bygger renteloven på et princip om, at morarenten skal udgøre en standardiseret erstatning for den erhvervsdrivendes tab i forbindelse med misligholdelsen. Tabet er typisk er den udlånsrente, den erhvervsdrivende er nødt til at betale f.eks. ved træk på en kassekredit.

FORBRUGEROMBUDSMANDEN

Amagerfælledvej 56
2300 København S

Tlf. 32 66 90 00

Fax 32 66 90 45

CVR-nr. 10 29 48 19

forbrugerombudsmanden@fs.dk
www.forbrugerombudsmanden.dk

ØKONOMI- OG ERHVERVS MINISTERIET

Medlem af International Consumer
Protection & Enforcement Network
(ICPEN)
www.icpen.org

Rentelovens morarente følger renteniveauet i samfundet ved at tage udgangspunkt i Nationalbankens udlånsrente (referencerentesatsen). Morarenten blev hævet ved gennemførelse af direktivet om bekæmpelse af forsinkede betalinger i handelstransaktioner i 2002, således at morarenten nu udgør referencerentesatsen med et tillæg på 7 pct. Morarentesatsen indeholder, som det fremgår af forarbejderne, efter denne ændring et element af straf for at tilskynde til betaling.

Samtidig må det tages i betragtning, at Justitsministeriet har mulighed for at sætte morarentesatsen op, hvis den ikke længere dækker de erhvervsdrivendes tab, og at erhvervsdrivende i øvrigt har mulighed for at lade kreditrenten fortsætte, hvis den er højere end rentelovens morarente.

Det er på den baggrund min opfattelse, at der ikke længere er grund til at opretholde undtagelsen i rentelovens § 7, stk. 4. Hvis Justitsministeriet finder, at sagen bør fremmes ved at nedsætte en arbejdsgruppe til undersøgelse af det rejste spørgsmål, deltager vi gerne heri. Det bør samtidig undersøges, i hvilket omfang finansielle virksomheder opkræver morarente, der overstiger rentelovens morarentesats.

Jeg vedlægger til orientering et notat, der indeholder en redegørelse for den konkrete sag og for rentelovens § 5 og § 7 og dens forarbejder.

Kopi af dette brev og det vedlagte notat er sendt til Økonomi- og Erhvervsministeriet, Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen, Finanstilsynet, Finansrådet, Realkreditforeningen og Realkreditrådet til orientering.

Med venlig hilsen

Henrik Øe